

מסיפורי אורוצ'י - עם במזרח הרחוק

צייר א. בראי

היפה והצויק

באוהל עץ, על שפת נהר קריר, חיה בחורה
יפהפייה. שערותיה היו ארוכות, שחורות
ומבריקות.

פעם היא יצאה להביא מים. כשחזרה לאוהל
ישב במקום מכובד בחור-צייד.

"באתי לחיות אתך" אמר "מצאת חן בעיניי."
"אני שמחה שבאת" אמרה היפהפייה "אני
חיה לבדי. אין לי בשר איילים לאכול ולא דגי
חדקן טעימים. עכשיו תוכל לדאוג לי לבשר
ולדגים."

והם התחילו לחיות יחד. הבחור יצא לנהר,
הביא דגים טעימים, יצא לטייגה, צד חיות.
היה מביא בשר טעים. היה להם כל מה
שצריך. בחתיכות שומן איילים תיקנו את הגג.
וכך הם חיו.

יום אחד, כאשר הצייד היה בטייגה, באה
לאוהל אישה. היא ניגשה לאוהל והתחילה
לנגוס בגג. הייתה רעבה כנראה. בעלת הבית
יצאה וראתה שהאישה היא מארץ זרה. היא
הזמינה אותה לאוהל ונתנה לה לאכול.
לאישה זו קראו פאגאליקטו, שפירושה קצוצת
שער. היא אמרה ליפהפייה:

"שערותיך יפות מאוד. תני ואסרוק אותן."

"אין צורך. הסתרקתי הבוקר" אמרה

היפהפייה.

אך פאגאליקטו קצוצת השער הוציאה מהכיס
מסרק כשפים מעצם צהוב, ניגשה ליפהפייה
ותקעה את המסרק בשערותיה הצפופות.
רגליה של היפהפייה נחלשו, היא נפלה
והפסיקה לנשום. פאגאליקטו התלבשה
בבגדיה של היפהפייה ואת הגופה שמה ביער.

הצייד חזר הביתה מאוחר בערב. היה כבר
חושך והוא לא הרגיש שמי שמצא בבית היא
לא אשתו אלה אישה זרה.

"מדוע קיצצת את שערותיך?" שאל.
"הדלקתי אש ושערות שלי נדלקו, אז קיצרתי
אותן."

בבוקר אמרה פאגאליקטו לצייד:

"במקום זה אני מרגישה כוחות רעים. הבה
ונעבור לצד שני של הנהר."

הם עברו לחוף שממול. שם חיו שישה
בחורים, האחים הצעירים של הצייד. אחד
מהם יצא לחוף אל מול הסירה. אחר כך חזר
הביתה ואמר:

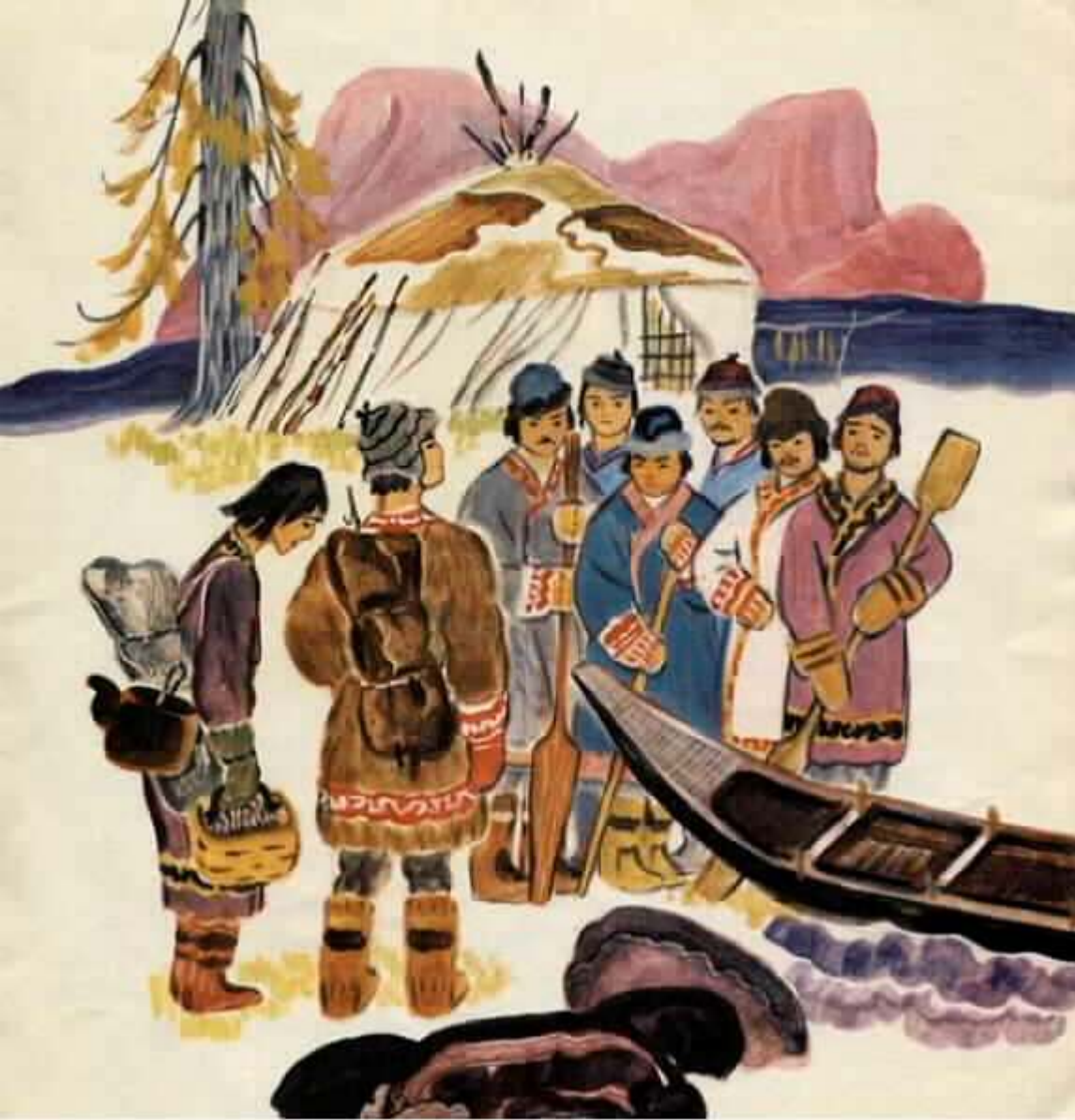
"האח הבכור שלנו שיקר לנו. אמר שאשתו

יפהפייה, וששערותיה ארוכות, מבריקות.
עכשיו ראיתי את אשתו. היא כלל לא יפה. וגם
השערות שלה קצרות."

הצייד בא אל האחים והם אמרו לו:

"בנה לך בית אחר. עם האישה הזו לא ניתן לך
לגור אתנו."

האח הבכור בנה לעצמו בית חדש.

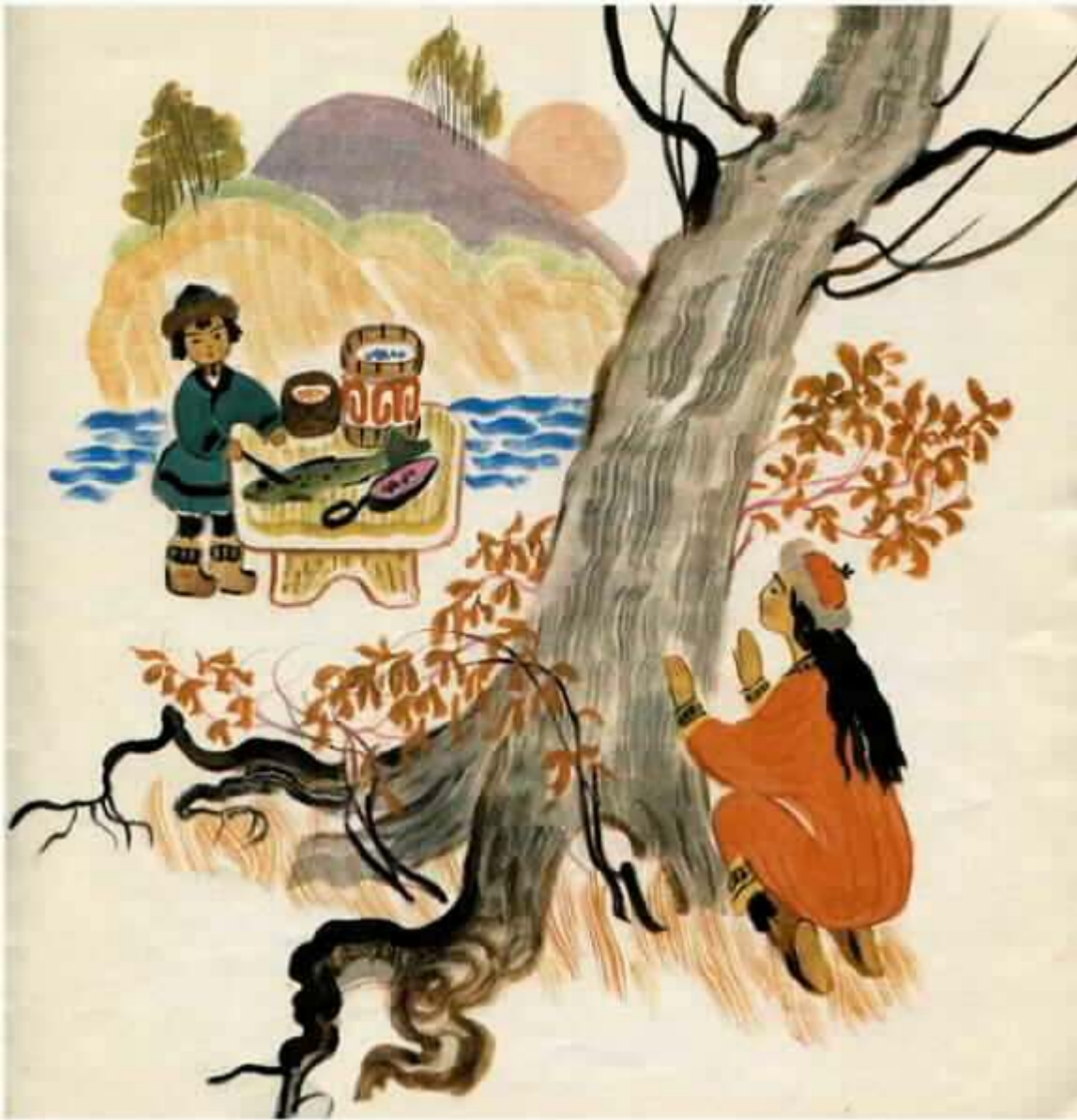
פעם שישה האחים עברו לחוף שני.
פאגאליקטו קראה להם:
"עצרו! אל תלכו לשם! שם כוחות רעים!"
אבל האחים לא הקשיבו לה. בחוף השני
הלכו להרים כדי לקטוף דובדבנים. ושם
מצאו את גופת היפהפייה. היא לא נשמה.
הם בדקו אותה ולא מצאו כל פצע. ואז ראו
בשערותיה את המסרק מעצם צהוב. הוציאו
אותו מהשערות והיפהפייה נאנחה ופתחה
את עיניה.

"תודה לכם, אחים" אמרה.
מאותו היום היפהפייה התחילה שוב לחיות
עם הצייד. ופאגאליקטו נשארה אצלם
כמשרתת, הביאה עצי הסקה, הרתיחה מים.
בסוף היפהפייה ילדה בן. כולם שמחו מאוד,
היא והאבא והאחים שלו.
פעם הצייד יחד עם האחים התכוננו לצאת,
כדי להשיג ברזל לנשק.

היפהפייה נתנה
לה את הילד
והלכה אל ההרים.
ופאגאליקטו דחפה
מיד את הסירה
מהחוף. היפהפייה
ראתה זאת
וקראה:
"תחזיר את הילד!"
פאגאליקטו הנבזית
הרימה את הילד
מעל ראשה וצחקה
בקל כמו של
ינשוף:
"חבל לך על
הילד?" ועזבה את
הילד מהידים.
האישה האומללה
בכתה, נפלה על
הארץ. ופאגאליקטו
חזרה הביתה
וסיפרה לצייד:

פאגאליקטו באה
לצייד ואמרה:
"אשתך ביקשה
ללכת אתי כדי
להביא דובדבנים."
אחר כך אמרה
ליפהפייה:
"בעלך אמר שנלך
להביא דובדבנים
מהצד השני של
הנהר. את הילד
ניקח אתנו."
היפהפייה לקחה את
הילד על ידיה ונכנסה
לסירה. וכשעברו לצד
שני פאגאליקטו
אמרה:
"לכי לחפש
דובדבנים ואני
אשמור על ילד."

"אשתך היפה הטביעה את הילד בנהר. ועכשיו היא מפחדת לחזור הביתה."
הצייד התרגז, קפץ לסירה ועבר לחוף השני.
ניגש לאשתו ואמר:

"לא אהרוג אותך, אבל אשאיר אותך לבד ביער שחור. אל תחזרי יותר לצד שני של הנהר!"
הצייד חזר הביתה, אבל האחים שלו לא רצו יותר לחיות אתו והוא נשאר רק עם פאגאליקטו.
ועל החוף השני היפהפייה נשארה לבדה. היא בנתה לה אוהל קטן וחיה בו כמו קודם, לפני שהכירה את הצייד. חשבה אולי ללכת למקום אחר, אל בין האנשים, אבל הלב אמר לה "תישארי."

עברו כמה שנים.

פעם אחד, מוקדם בבוקר, כשרק עלה השחר, היפהפייה ראתה על החוף נער קטן. הנער שיחק על החוף ואחר כך קפץ למים. היפהפייה הבינה הכל. היא הכינה מנת אוכל טעימה של דגים וגרגירי יער, בישלה דייסה, והעמידה את הכל בלילה על החוף. ובעצמה הסתתרה בין שיחים.

"הנה לך קשת וחצים, בני. אבל אל תירה אל החוף שממול."
אך פעם חץ אחד עבר את הנהר והנער הלך כדי לקחת אותו. החץ נתקע בדלת של אוהל גדול. הנער פתח את הדלת וניכנס. שם פגש את בעל הבית. בעל הבית אמר:
"בוא נערי. שב ותאכל בשר. ואחר כך ספר לנו סיפור. אתה יודע לספר?"
"כן, יודע" ענה הנער "שמע. לצייד אחד הייתה אישה יפהפייה ומשרתת פאגאליקטו. ליפהפייה נולד בן. פאגאליקטו אמרה לה פעם שבעלה אמר להן לקטוף דובדבנים בחוף השני. ואת הילד לקחת אתן. ובחוף השני היפהפייה הלכה לקטוף ופאגאליקטו דחפה את הסירה מהחוף. היפהפייה קראה שתחזיר את הילד אבל פאגאליקטו זרקה את הילד למים ולצייד סיפרה שהיפהפייה הטביעה את הילד. הצייד התרגז ואמר ליפהפייה להישאר לבדה. ואת הילד הצילו וגידלו שני לווייתנים גדולים. והנה אני כאן ואתה הצייד הזה, אבא שלי!"

כשעלה השחר הנער יצא מהמים. הוא טעם מהאוכל, מהגרגירים, ואמר "טעים". ואז היפהפייה קפצה החוצה, תפסה את הנער בזרועותיה, חיבקה אותו.
הנער ניסה להשתחרר וקרא:
"אמא! אבא! תצילו!"
"אני אמא שלך" אמרה היפהפייה.
"לא! ההורים שלי חיים במים!" קרא הילד.
ואז במים הופיעו שני לווייתנים גדולים. הם אמרו:
"היא האם האמיתית שלך. אנחנו גידלנו והאכלנו אתך, כי בני האדם פגעו בך."
הלווייתנים השאירו על החוף הרבה אוכל טוב ושחו משם.
הנער נשאר עם היפהפייה. היא נתנה לו וו על שרוך והוא התחיל לדוג דגים. הרבה דגים היה מביא.
וכך הם חיו.
בא החורף. היפהפייה עשתה לבן שלה קשת וחצים, כדי שילמד לצוד חיות. אמרה:

הצייד התחיל לחבק את הנער ופאגאליקטו
הנבזית ברחה מהאווהל ורצה לאן שעיניה
הובילו אותה.

הנער עם הצייד עברו לחוף השני אל
היפהפייה. והתחילו לחיות שלושתם ביחד.
הצייד לימד את בנו לדוג דגי חבקן ולצוד
איילים. והיה להם כל מה שנחוץ.
כך הם חיו.

